CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

CUPA BUCLUCAȘĂ

No. 20

Lei 3.—

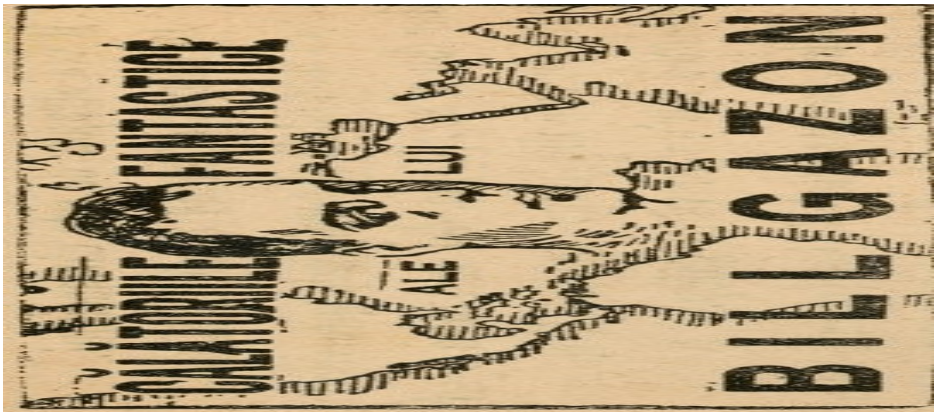

CAPITOLUL 1

Buzunare goale

Vaporul brazilian „San Miguel” acostă în portul Vera-Cruz, cu întârzierea tipică în America-de-Sud.

După îndeplinirea formalităţilor obişnuite, se lăsă jos scara de comunicaţie şi cârmaciul se postă pe mal, iar cei câţiva pasageri se perindară pe dinainte-i.

Căsca de zor, iar cu ochiul stâng se uita la cârciuma din port şi cu cel drept la căpitanul de pe covertă. Cerule, nu mai pleacă odată bătrânul!

Îi era straşnic de sete cârmaciului.

În sfârşit, căpitanul dispăru. Cârmaciul căscă încă odată şi porni agale spre venda, dar din ce se apropia, din ce-şi iuţea paşii, până în cele din urmă mersul îi se preschimbă într-un adevărat galop.

- Setea, imensa sete! Nu-i de mirare când

pluteşti atâta şir de zile pe apă sărată şi ars de soare.

Nu-şi părăsi bine cârmaciul postul, când două siluete veniră cu băgare de seamă de pe bord. Se uitară în jurul lor ca nişte hoţi şi se ascunseră apoi după un morman de grinzi.

Sergentul care păzea pe cheiul îşi întinse oasele. Ce păcătoşenie că trebuia să stea de veghe tocmai acum, în orele cele mai fierbinţi ale zilei!

Nu se vedea niciun om, afară de câţiva hoinari care căutau de lucru.

Paznicul legii îşi scoase din şapcă un muc de ţigară şi o aprinse, cu un gest de om blazat, trase două fumuri, o stinse şi puse mucul la loc în şapcă.

Deodată, se frecă la ochi şi căută ţintă în pământ. Vis sau realitate? La picioarele sale se afla un dolar de argint.

Nu-şi credea ochilor. Ce să caute dolarul aci? -

Îl atinse uşurel cu un picior, trăgându-l ceva mai aproape.

Nu încăpea nicio îndoială: ceea ce lucea pe pământ era un dolar de argint.

Se aplecă încet, îşi răşchira degetele şi se repezi asupra monezii ca un uliu asupra prăzii. Şi cum o mângâia drăgăstos, îi se păru că două umbre au trecut pe lângă dânsul.

Până însă să-şi ridice ochii de pe dolarul de argint, ele şi dispăruseră.

Fusese deci o nălucire şi chiar dacă nu... de, nu poate să aibă ochi în toate părţile!

O luă apoi rar spre venda. Domnii pungaşi şi contrabandişti să ţie seamă şi de el puţin!

Iar în acest timp, iată ce spunea una din cele două făpturi:

— Sam, tu, nobil fiu al lui Ham, n-aş mai face asemenea drum nici de m-ai polei cu aur! Am impresia că mi-au ieşit toate oasele din încheieturi. Suntem, vasăzică, în Mexic. Sergentul consumă ultimul nostru dolar la cârciumă şi noi dăm din buze. Ia sfătuieşte-mă tu: ce facem acum? Sunt zdrobit.

Prietenul negru al lui Bill Gazon dete îngrijorat din cap, rânji şi se uită nedumerit la amicul său alb.

— Sam s-a prostit de tot de foame.

Bill Gazon se scotoci prin buzunare şi porunci Negrului să facă la fel.

După ce consacrară un timp acestei îndeletniciri, găsiră încă vreo câţiva *centavos.*

— Să ne socotim bine ce e mai ieftin şi te şi satură. Să mergem la birtul de colo.

După ce-şi potoliră puţin foamea, cei doi prieteni hoinăriră prin oraş, veniră iar la mal şi se aşezară în umbra câtorva palmieri.

Dinspre mare sufla o boare rece.

Sam se uită chiorâş la prietenul său, care parcă se gândea la ceva. Găseşte el o soluţie cum să iasă din strâmtoarea aceasta!

Liniştit, Sam se întinse cât era el de lung, închise ochii şi începu să sforăie.

Bill Gazon se căută din nou prin buzunare. Pe tot drumul cu vaporul, nu putuse fuma, din motive lesne de înţeles; aşadar, trebuia să mai aibă ţigări şi tutun.

Îşi aprinse una şi se simţi mulţumit. Plin de curaj, apuca de nas pe prietenul său negru.

— Sam, suflet credincios, deşteaptă-te! E timpul să ne căutăm ceva de lucru. Care crezi tu că e partea cea mai principală din om?

— Stomacul. Zău, nu râde! Un om poate veni pe lume beteag, chiar fără creier, dar stomac are întotdeauna. Aşadar, stomacul este principalul.

— Dar ce-ţi foloseşte un stomac bun dacă buzunarele-ţi sunt goale? Nu mă împac deloc cu filosofia ta. Să facem însă o baie acum şi, după aia, să ne căutăm de lucru.

Se dezbrăcară şi înnotară o bucată departe de mal.

Deodată, Sam uită să înnoate şi se scufundă, reveni însă repede la suprafaţă.

Pufăi, zise lui Bill Gazon ceva şi arătă spre mal.

— Ajutor! îi se fură lui Sam ultimii pantaloni.

Bill Gazon se uită într-acolo, speriat.

Doi vagabonzi, de cea mai joasă specie, îşi făceau de lucru la hainele celor doi prieteni.

Fără să mai asculte la înjurăturile lui Sam, Bill Gazon se grăbi să înnoate spre ţărm, scufundându-se mereu şi plutind o bucată sub apă, ca să nu fie imediat zărit de cei doi hoţi.

Aceştia nu-l văzuseră încă, fiind ocupaţi cu

percheziţionarea buzunarelor străine.

Săriră în sus surprinşi.

O figură albă răsărise în faţa lor.

Se reculeseră însă curând şi puseră mâna pe cuţite.

Bill Gazon nu aşteptă atacul lor. Ci culcă pe unul la pământ cu un bine ţintit upperkut sub bărbie.

Celălalt sări asupră-i cu lama-i strălucitoare. Bill Gazon însă se feri cu dibăcie; totuşi, vârful cuţitului îi sdreli puţin antebraţul. Încurajat de rezultat, Metisul, căci asta era vagabondul, reluă atacul.

Bill Gazon avea o situaţie dezavantajoasă.

Sam se uită chioriş la prietenul său, care parcă se gândea la ceva.

căci, gol şi fără arme, era expus la atacurile fulgerătoare ale vagabondului.

Se dete încet înapoi şi se lăsă pe spate în nisipul moale. Când însă Metisul dete să se năpustească asupră-i, ridică picioarele şi-l zvârli cât colo.

Apoi sări repede în sus şi încercă să zmulgă cuţitul celuilalt vagabond, care zăcea încă la pământ.

Se porni o luptă aprigă.

Vagabondul se dezmorţise şi opunea rezistenţă.

Deşi Bill Gazon îi strivea aproape mâna, acela nu da drumul cuţitului, ba chiar lovea cu mâna liberă pe argresor.

Amândoi se tăvăliră în curând în nisip.

Metisul era gata să tabere din nou pe Bill Gazon, când un colos negru îl apăsă la pământ şi, răsucindu-i mâna, îi luă cuţitul.

După aceea, îl ridică pe sus, îl zvârli în trunchiul unui palmier şi alergă în ajutorul lui Bill Gazon.

Între timp însă, acesta reuşise să biruie pe celălalt vagabond, zmulgându-i cuţitul.

— Ce să facă Sam cu leprele astea? întrebă Negrul.

— Le tragi o sfântă de bătaie şi după aia în apă cu ei!

Sam se conformă întocmai.

Urletele de durere ale Metisului treziră însă mila lui Bill Gazon.

— Încetează, Sam! Îl omori pe bietul găinar.

— O, a meritat-o!

În cele din urjnă, Negrul încetă cu bătaia şi azvârli pe cei doi vagabonzi în apă.

După ce cei doi prieteni se îmbrăcară, Sam vârî în nasul lui Bill Gazon palma-i.

Acesta se uită mirat la ea. Un peso de argint îi sclipea înaintea ochilor.

— Sam, de unde ai tu peso ăsta? L-ai furat de la cei doi, hoţi?

— Cum adică furat? Sam nu fură. Sam i-a spus: „dă-mi înapoi banii sau te cotonogesc” şi mi-a dat peso ăsta.

— Dar bine, tu n-aveai nicio para?

— Dar sergentul avea vreun dolar de argint până l-a ridicat pe al nostru?

— Ai o filosofie foarte ciudată. Ţi-o fi însă foame; mie de asemeni. Să vedem deci de e rost să ne cumpărăm ceva de-ale mâncării.

Începuse să se întunece când cei doi prieteni o porniră în pribegie pe străzi.

Bill Gazon umbla cufundat în gânduri, nedând atenţie la nimic, preocupat de-o socoteală foarte grea. Avea în buzunar un peso... şi le trebuia la amândoi de-ale mâncării, un adăpost de noapte şi dimineaţa cafea cu lapte.

Era însă cu neputinţă să capeţi toate astea cu un peso. Se căuta prin buzunare, fără ca nici el să ştie de ce.

Prietenul său negru lăsa în sarcina lui toate grijile, zgâindu-se în toate părţile. Deodată, îl apucă de braţ şi-i arătă un grup care se certa.

— Mi se pare că e nevoie de ajutorul nostru.

În strada neluminată din cartierul din port, o fată se apăra, disperată, împotriva a trei tipi sălbatici care voiau să-i fure panerul.

Bill Gazon sezisă imediat situaţia şi, fără a şovăi o clipă, se repezi în mijlocul grupului, îmbrâncind în lături pe indivizi.

Cei trei se uitară buimăciţi la necunoscutul agresor, apoi însă se năpustiră asupra lui.

Iată însă că sări şi Sam şi, după o scurtă încăierare, în care pumnii lui Sam lăsară urme adânci, cei trei indivizi o şterseră.

— Cum să-ţi mulţumesc? întrebă fata, apropiindu-se de Bill Gazon.

— Nicio mulţumire, *seniora!* Nu ne-am făcut decât datoria, răspunse tânărul, zâmbind.

— Am fost în piaţă şi am întârziat. Atacul celor trei a ţintit conţinutul panerului meu, povesti fata.

Şi, văzând privirile pofticioase pe care Sam le arunca alimentelor, adaugă:

— Ţi-e foame, desigur?

— Da, răspunse Sam repede, fără să ţie seamă de ghiontul ce-i trase prietenul său alb.

Ca şi cum n-ar fi aşteptat alt răspuns, fata vârî mâna în paner şi oferi celor doi prieteni câte ceva de-ale băcăniei.

Bill Gazon voi să refuze, dar Sam luă totul, gata să ia chiar mai mult.

— Desigur că sunteţi străini şi n-aveţi niciun adăpost? întrebă fata*

Şi, cum cei doi prieteni clătinară trist capul, ea continuă:

— Vă pot eu ajuta, aducându-vă nişte pături, fiindcă, din nefericire, nu vă pot aduce în casă. În vremea asta, cautaţi-vă un culcuş pe chei, printre magazii, şi înapoiaţi-vă aci peste o jumătate de oră, ca să vă luaţi păturile. Nu mă faceţi însă să aştept.

Bill Gazon se uită gânditor după fată.

— Ne economisim peso-ul nostru până mâine dimineaţă, zise Sam, zâmbind.

— Să urmăm acum sfatul fetei şi să ne căutăm un culcuş. Cum de nu mi-a venit şi mie gândul să înnoptăm sub cerul liber? Nu m-aş mai fi zbătut în griji. Înainte dar! Până într-o jumătate de oră, trebuie să fim iar aci.

Şi cei doi prieteni o luară fuga spre magaziile din port.

După oarecare cotrobăială, Bill Gazon îşi opri atenţia asupra unui morman de lăzi goale. Şi, într-adevăr, găsiră printre ele o groapă, în care se vârâră. Nu făcură însă decât câţiva paşi şi o voce fioroasă le strigă:

— Lăsati-mă în pace! Am ciuma bubonică.

Se opriră speriaţi. Şi iată că avertismentul răsună încă odată.

Cei doi prieteni se priviră îngroziţi. Ciuma bubonică e o boală periculoasă, contagioasă. Bill Gazon avu impresia că i-a alunecat o bucată de gheaţă pe spate.

— Haide, Sam! Să nu turburăm tihna nenorocitului şi să ne căutăm altă ascunzătoare! Uite un munte de saci. Poate că avem acolo mai mult noroc.

Şi, urmat de Sam, Bill Gazon se îndreptă spre maldărul de saci, unde, de asemenea, găsiră o groapă, în care erau gata să se vâre, când le izbi urechea acelaşi strigăt.

O zbughiră repede afară. Tânărul îşi şterse sudoarea rece de pe frunte.

Domnea oare molima aceasta în oraş, fără ca autoritatea competentă să intervină, spre a evita împrăstierea ei?

Sam nici că-şi bătu capul cu asta, ci insistă ca să se consume şi restul de alimente.

Lui Bill Gazon însă îi trecuse orice pofta, ceea ce Sam n-ar fi putut-o deloc afirma despre dânsul. Şi o şi dovedi, înfulecând zdravăn.

— Haide, Samule, e timpul să ne înapoiem! Altfel, ne aşteaptă fata degeaba şi pleacă, zise Bill Gazon.

Plecară şi, ajunşi la punctul convenit, văzură pe prietena lor aşteptându-i cu nerăbdare.

— Ei, găsirăţi un culcuş? îi întrebă ea.

Bill Gazon îi povesti de ghinionul lor şi ea râse cu hohote. O privi mirat. Adică fata nu sezisa defel pericolul?

În sfârşit, ea se linişti, le întinse păturile aduse şi zise:

— Căutaţi mai departe şi, dacă e cineva care

caută să vă dispute locul găsit, daţi-i acelaşi răspuns. E o stratagemă veche.

Bill Gezon se lămuri.

Ca să-ţi păstreze nestingherit locul găsit, „bolnavii” aceia născociseră alarma cu epidemia.

Voi să mulţumească fetei pentru ajutorul şi sfatul dat, dar ea şi dispăruse în întuneric.

Porniră iarăşi în căutarea unui adăpost, care, de astădată, fu încoronată de succes.

Găsiră un culcuş foarte prielnic după nişte baloturi. Se şi înfăşuraseră în păturile aduse, când un tip se apropia de ei.

— Avem ciumă bubonică! se boci Sam.

— Şi eu! răspunse necunoscutul, întinzându-se ca la el acasă.

— Să-l zvârl afară? întrebă Sam pe prietenul său alb.

Bill Gazon observă însă că străinul nu voia decât să doarmă şi potoli pe Sam.

Acesta adormi în curând, dar prietenul se zvârcoli mult, turburat de prezenţa celui de al treilea, care sforăia de zor, împreună cu Negrul.

Adormi abia în zori. Mijea o zi nouă, când simţi o mână pe piept.

Crezu că Sam vrea să-l scoale şi-i împinse mâna încolo, fără să deschidă ochii.

Mâna umblându-i însă şi prin buzunare, deschise ochii şi zări o figură străină. Era vagabondul din ajun.

Dintr-un salt, fu în picioare şi-l înhaţă. Zgomotul

trezi şi pe Sam, care se uită mirat la cei doi care se încăieraseră.

— E un hoţ, îi zise Bill Gazon.

O clipă în urmă, Sam şi aruncase pătura de pe el, tăbărând pe străin şi zmucindu-l afară, în pumni şi palme.

— Zău că sunt bolnav! strigă hoţul.

Cei doi prieteni îi deteră drumul.

El se servi de acest moment şi o rupse la fugă, până dispăru dinaintea privirilor lor.

— Dac-ar fi cu adevărat bolnav, apoi n-ar putea alerga aşa de repede, îşi dete cu părerea Sam, uitându-se după fugar.

După cererea lui Bill Gazon, Negrul luă cele două pături şi amândoi se îndreptară spre locul unde le căpătaseră în ajun.

Văzură chiar fata stând lângă o uşă.

Erau să meargă într-acolo, când le făcu semn să nu se apropie. Ce s-o fi întâmplat?

Se priviră întrebător, fără să ştie ce să-şi răspundă. Şi iată că ieşi din casa aceea un bărbat, care-şi luă bună ziua de la fată.

După aceea, ea veni la dânşii.

— Era tata şi nu vrea cu tineri ca d-ta... (Fata se opri în mijlocul vorbei, uitându-se speriată la Bill Gazon). Scuză-mă! Eşti un domn de seamă, cu toată îmbrăcămintea d-tale. Aseară, nu mi-am putut da aşa de bine seamă.

— Bine, bine! Eu îţi datorez recunoştinţă.

Şi Bill Gazon dete fetei mâna. După o scurtă

despărţire, cei doi prieteni îşi văzură de drum, trebuind, acum, să-şi caute de lucru.

— De, dacă n-ai avea tu şuviţele astea blonde, fine, şi un obraz ca laptele, am fi putut căpăta, cu siguranţă, o mâncărică bună! mormăi Sam.

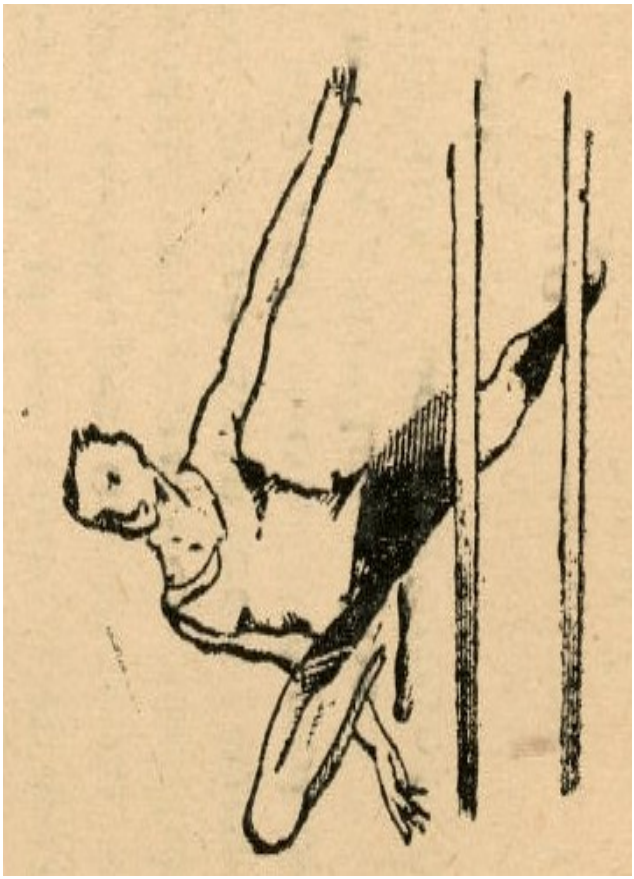

CAPITOLUL 2

Pe căi străvechi

Da, e infinit mai uşor să priveşti decât să stai să munceşti singur, mai ales pe căldura aceea infernală când n-ai tras bine o duşcă de apă şi ţi se face iar sete.

Bill Gazon căra pe umeri un sac cu cafea brută, ce cântărea şaizeci de kilograme, şi străbătea în goană sala cea imensă, spre a-l depune pe un raft nou. Apoi se-napoia, pentru a începe acelaşi joc.

De, interesantă ocupaţiune! Ai putea să te şi tâmpeşti.

Bill asuda cum n-asudase în viata sa. Cum de nu asuda şi Sam?

Se uită pe furiş la prietenul său negru şi se dumiri pe dată.

Sam venea la raft, îşi lua de după ureche un muc de ţigară, îl aprindea tacticos, trăgea două fumuri, apoi îl stingea, păstrându-l iar cu grijă după ureche.

În acest moment, el îşi încărca spinarea cu un sac şi-l duse încet, foarte încet, la raft, unde, după ce-l depuse, îl mângâiă, stând cu el de vorbă.

După aceea, se înapoiă, fără să se zorească. Paznicul, care sta în uşă, căsca şi se întindea.

Peste toată această privelişte s-ar cuveni inscripţia: „Paciencia”. Răbdare, deci! Tot ce-i de făcut se va face... dacă nu azi, mâine sau poimâine.

Bill Gazon se lămuri de ce muncitorii îi aruncau priviri crunte. Lucra prea repede. Bun! Vasăzică, nu trebuie!

Se-napoiă, aşadar, la raft, fără să se grăbească, şi-şi scoase o ţigară.

Zadarnic însă căută prin buzunare un foc. Şi iată că un muncitor colonial veni să-i ofere, cu nobleţea unui gentleman, un chibrit.

Bill Gazon se achită cu o ţigară. Imediat se apropiară şi alţii şi patru oameni fumau de la o ţigară.

El îşi trânti apoi pe umeri un nou sac şi prinse să înainteze, abia mişcându-şi picioarele. De, te poţi îmbolnăvi de atâta transpiraţie!

De prea mult căscat, paznicul de la uşă căzu jos. Paciencia! Răbdare!

Seara, Bill Gazon nu fu mai mult plătit decât ceilalţi.

În cursul zilei, cei doi prieteni nu stăteau cu mâinile în sân în orele libere, ci căutau în acel interval pe Thea.

Sam îi era tânărului de un ajutor preţios, căci nu se dă prea multă atenţie unui Negru în acest oraş, care mişună de Negri şi Metişi.

În curând, Bill Gazon fu nevoit să recunoască făţiş că sora sa nu se găsea în Veracruz, nici nu era

sechestrată, ci cu siguranţă că fusese transportată în interiorul ţării, poate chiar în Capitală. Ba era chiar pe deplin convins de aceasta, deoarece Sam, cu iscusinţa-i specială în asemenea cazuri, cotrobăise prin tot oraşul, fără însă a fi găsit nicio urmă de a Theei, precum nici de a Japonezilor.

Rămase în Vera-Cruz încă două săptămâni, muncind ori pe unde era rost de vreun câştig. În cele din urmă, îi se păru că are destul ca să pornească în călătorie.

Bill Gazon căra pe umeri un sac cu cafea bru tă ce cântărea şaizeci de kilograme.

Un tren ducea din Vera-Cruz în capitala tării. Totuşi, Bill Gazon renunţă, din anumite motive întemeiate, să se servească de calea ferată.

În primul rând, se putea să fie foarte uşor descoperit de duşmanii săi în tren, ceea ce el nu voia, ţinând să legene în siguranţă pe răpitorul surorii sale; al doilea, nu era stabilit că Japonezii vor fi plecat cu adevărat în Capitală.

Trimise deci pe camaradul său negru să cumpere nişte catâri, buni, dar şi ieftini, fiindcă trebuia să ţie seamă de finanţele sale şi ale prietenului.

Sam se înapoie la amiază cu nişte animale admirabile. Bill Gazon nu le-ar fi putut obţine aşa de ieftin ca Negrul.

Îi rămase însă o taină cum îi reuşise acestuia târgul. La toate întrebările ce i le puse asupra acestui punct. Sam rânjea doar, fără să răspundă.

Umblară călare mai multe zile. Cu tot trenul, întâlneau mereu coloane de măgari şi catâri încărcaţi. Ajunseră în curând în fundul ţării.

Prin sătuleţele Indienilor era greu de găsit merinde şi adăpost.

Indienii nu sunt prea prietenoşi cu străinii şi, afară de aceasta, aproape că nu cunosc limba spaniolă, iar cu graiul semnelor merge cam greu.

Totuşi, diferitele incidente neplăcute nu descurajară pe Bill Gazon.

Adeseori, cei doi prieteni erau siliţi să înnopteze sub cerul liber. De, nu era tocmai atrăgător, căci, pe cât era de cald ziua, pe atât era de frig noaptea

şi Bill Gazon se trezea dis de dimineaţă cu oasele înţepenite.

— Ştii tu, mă Sam, că ne aflăm pe căile vechi ale cuceritorului şi descoperitorului Cortez? El a tras în 21 Aprilie 1519 în locul unde se află astăzi Villa Rica de la Veracruz, de unde venim noi, şi pe drumul acesta trecu peste Jalapa la Tenochtitlan, oraşul Mexic de astăzi. Şoseaua fiinţează încă de atunci. Aztecii nu erau numai un popor războinic, care şi-a subjugat triburile vecine, Zapotecii şi Mistecii, dar şi o naţie comercială destoinică. Pe şoselele însă pe care le străbateau caravanele lor, orânduiră tabere militare, care se transformară în oraşe. Colinele astea artificiale, asemănătoare cu nişte piramide, sunt rămăşiţele vechilor oraşe şi temple. Ei, ce zici tu de asta?

Sam însă nu spunea nimic.

Bill Gazon se apropie şi se uită la el. Uite păcătosul, doarme chiar călărind!

Şi Bill Gazon aplică cu o nuieluşă, o lovitură uşoară catârului Negrului. Animalul sări ca un ţap, trântind pe Sam de pe şea.

Acesta îşi frecă furios partea atinsă.

— Ce vită! Nu-i nici cal, nici măgar şi…

— Să mă ierţi, Sam, dar când omul parcurge meleaguri străine, nu doarme.

— Sam n-a dormit, ci era numai dus pe gânduri. Altădată aveam carne multă de mâncare, dar acum…

Şi prietenii merseră un timp în tăcere.

În sfârşit, dădură iarăşi peste o aşezare mai mare. Negrul o luă înainte, înapoindu-se cu ştirea că nu există niciun străin în sat.

Se îndreptară într-acolo şi se opriră în faţa casei celei mai mari, cerând adăpost şi hrană pentru oameni şi animale, sau, cum se spune pe limba de acolo: *para cristianos y bestias.*

Din păcate, nu căpătară decât nişte ouă şi un fel de fasole neagră.

Pe seară, Bill Gazon zări o statuie colosală, cum nu văzuse încă niciodată.

Reprezenta, probabil, pe vreun zeu vechi sau rege al Indienilor.

E drept că execuţia era cam grosolană, iar soclul se scufundase în decursul timpilor; constituia însă o mărturie a fostului grad de cultură al Indienilor. Bill Gazon descăleca şi se apropiă. Sam îi urmă pilda şi amândoi examinară statuia de jur împrejur.

Deodată, Bill descoperi lângă statuie o grămadă de oale ale vechilor Azteci, aşa cum se dezgroapă mereu.

O cupă, de o formă frumoasă, de lut ars, îi izbi imediat ochii. O ridică.

— Sam, iau cupa asta cu mine. Putem bea pe drum cu ea şi, dacă isprăvesc totul cu bine, o duc acasă, ca amintire. Statuia asta o fi având vreo însemnătate. E adevărat că Indienii s-au botezat şi sunt astăzi buni catolici; totuşi, se roagă pe la vechii lor zei sau amestecă păgânismul cu creştinismul.

Bill Gazon se rezemă de statuie, cufundat în gânduri, când se pomeni subit cu un *alcalde* indian, înarmat cu buzduganul ca-re-i indica rangul.

Din gesturile lui sălbatice, pricepu că-i cerea înapoi cupa.

Bill îi oferi câţiva centavos, dar demnitarul clătină negativ capul, apucând cupa.

Tânărul însă nu era de loc dispus să i-o dea şi amândoi se încăierară pentru ea.

Dându-şi seamă că nu poate birui pe Alb, Indianul îşi duse mâna la cuţitul din brâu, dar Sam îl şi înhăţase pe la spate, ţinându-l ca într-un cleşte. Demnitarul era astfel dezarmat.

Bill Gazon făcu semn Negrului să se depărteze, nevoind să provoace o duşmănie nefolositoare.

Oferi încă odată Indianului câteva monezi pentru cupă, dar acela nu le primi.

— Dă-i drumul, Sam.

Nu se simţi bine liber şi Indianul se năpusti cu cuţitul asupra lui Bill Gazon.

Acesta, care prevăzuse atacul, se feri de lovitură şi culcă pe agresor la pământ.

Sam voi să se azvârle din nou asupra Indianului, dar Bill Gazon îl opri.

Cu faţa schimonosită de furie şi înjurând, Indianul o rupse la fugă.

Sam aruncă după el buzduganul pe care-l uitase. Alcalde ridică semnul funcţiei sale, se mai întoarse odată şi ameninţă, cu răcnete, pe cei doi prieteni.

CAPITOLUL 3

0 întâlnire neaşteptată

— Sam miroase straşnic că Pielea aia Roşie o să asmută tot satul împotriva noastră.

— Se poate. Pune *mulas* (catârii) după statuie şi fii gata. Sunt curios ce va face alcalde ăla.

Nu trecu mult şi acesta se înapoia, aducând însă nu tot satul, cum presupusese Negrul, ci doar doi bărbaţi îmbrăcaţi europeneşte.

Bill Gazon se ascunse cu Sam după statuie.

Deodată, se uitară unul la altul miraţi. Oamenii care veneau cu alcalde erau... Japonezi.

Tânărul fluieră printre dinţi. Apoi, porunci lui Sam să rămâie lângă *mulas* şi să se iveascâ numai când o fi vreun pericol.

În ce-l priveşte, îşi apăsă adânc pe frunte pălăria-i cu boruri largi şi ieşi înainte.

Cei trei oameni se şi apropiaseră. Bill Gazon îşi scoase pălăria.

— *Good evening, gentlemeni* Ne putem perfect întreţine pe englezeşte. Afară de asta, parcă nu ne suntem străini.

Japonezii se dădură un pas înapoi, speriaţi, privindu-l uimiţi.

Apoi scoaseră un singur strigăt şi se năpustiră asupra lui.

Se dezlănţui o luptă alimentată de ură.

Bill Gazon se plecă repede, astfel că Japonezii săriră peste dânsul, fiind îndată luaţi în primire de Sam.

Japonezii observaseră că Bill Gazon era în urma lor, aşa că se hotărâseră să-l scoată din circulaţie.

Dacă Sam n-ar fi sărit într-ajutorul prietenului său, acesta nu s-ar fi putut apăra împotriva Japonezilor îndârjiţi şi a Indianului.

Era o îmbrânceală turbată. Cei doi prieteni se ţineau strâns unul le altul, tot izbind pe agresori.

Bill Gazon încerca, înainte de orice, să smulgă Indianului cuţitul şi reuşi în cele din urmă, după o încăierare lungă şi dârză.

Cu un avânt puternic, îl azvârli cât colo şi, ridicând pe Indian, îl aruncă în capetele Japonezilor.

Cel mai în vârstă dintre aceştia strigă tovarăşilor săi ceva şi toţi trei o rupseră la fugă.

Sam voi să alerge după dânşii, dar Bill Gazon îl reţinu de mânecă.

— N-are niciun rost! Mergem în sat după ei. Poate sora mea se află încă acolo şi avem prilej s-o scăpăm. Repede, repede!

Şi cei doi prieteni se avântară pe *mulas*, pe care îi îmboldiră în galopul cel mai sălbatic.

La intrarea lor în sat, nu văzură pui de om pe şoseaua lungă.

Toate uşile erau încuiate. Rămaseră uimiţi.

Ce o fi însemnând accasla? Să fie o cursă cumva?

— Adu încoa la iuţeală catârul sau te fac praf!

Şi, iacă, apăru de după o casă un automobil, trecând cu viteză pe lângă dânşii.

Era încărcat cu geamantane şi în faţă şedeau cei doi Japonezi.

Catârii se speriară la apariţia neobişnuită a maşinii şi o luară razna.

Bill Gazon însă reuşi să-şi domolească în curând animalul, pe care-l mână spre automobil, unde se agăţă de capota strânsă, alunecă din şea, atinse câteva secunde pământul şi, făcându-şi vânt, sări în vehicul.

Japonezul care şedea la volan nu opri, dar cel de-al doilea tăbărî pe Bill Gazon.

Amândoi se luptau cu înverşunare, fiecare căutând să-l arunce pe celălalt jos, riscând, să se rostogolească şi el.

Japonezul cuprinse pe Bill Gazon şi-l muşcă de gât.

Acesta din urmă îl lovi din nou cu putere, dar Japonezul, deşi era pe jumătate în nesimţire, nu-i dete drumul.

Deodată, Bill Gazon primi o lovitură în cap, ce i se aplicase cu o cheie pentru şuruburi.

Se împletici, căută zadarnic un reazăm şi căzu din maşină în plin mers, pe şoseaua pietruită.

Japonezii nu se mai interesară de el, ci goniră înainte cu viteză.

Bill Gazon îşi frecă ţeasta, care-l durea. Vasăzică, iarăşi avusese ghinion!

Se sculă încet şi obosit şi se uită în juru-i. Lângă el se afla un geamantan, pe care-l trăsese cu dânsul, când se prăvălise din vehicul.

Dar unde era Sam? A, da, catârul sau va fi fugit cu el. Sau…?

Pe cât îi permiteau oasele sdrobite, se înapoia în sat. La o distanţă oarecare de comună, îşi văzu catârul stând pe şosea şi aşteptându-l.

Se urcă în şea şi zori animalul, luând-o călare spre sat.

N-ajunse bine acolo şi i se înfăţişă o privelişte ciudată.

În timpul lipsei sale, satul se animase.

Bărbaţii se îmbulzeau în jurul unui grup care se tot mişca încoace şi încolo şi din mijlocul căruia zbura câte un Indian, ca şi cum l-ar fi scuipat afară un vulcan.

Era ca un fel de vrăjitorie.

Bill Gazon înţelese pe dată că prietenul său Sam fusese încolţit de Indieni.

Sări din şea şi-şi croi drum prin ceata luptătoare.

Deodată, doi pumni noduroşi îl înşfăcară, ridicându-l pe sus.

— Stai, mă Sam, blegule, că eu sunt!

Un rânjet de bucurie, după care Negrul ridică un Indian, zvârlindu-l cât colo.

Cei doi prieteni luptau de acum cot la cot.

De bună seamă că Indienii primiseră de la Japonezi însărcinarea de a reţine pe cei doi prieteni cât mai mult, fără însă să-i omoare.

De îndată ce crezură că şi-au îndeplinit treaba în deajuns, dispărură unul câte unul şi Bill Gazon rămase singur cu Sam.

Acesta însă constată că-i lipseşte catârul. Unde era? Il furaseră? Bill Gazon nu era dispus să facă cercetări îndelungate.

Din câteva salturi, înhaţă pe un agresor, îşi scoase revolverul şi strigă:

— Adu încoa la iuţeală catârul sau te fac praf!

Ameninţarea îşi făcu efectul şi o Indiană aduse catârul lui Sam.

Cei doi prieteni se urcară în şea şi merseră înainte.

— Mă Sam, ce-i fasonul ăsta pe tine?

— O, Sam e tot aşa dichisit ca şi bunul său prieten.

Şi aşa şi era de fapt. Amândoi prietenii erau plini de vânătăi şi cucuie.

Sam povesti că animalul său se speriase de automobil şi, până să-l poată domoli, săriseră Indieni din toate părţile şi, zmulgându-l din şea, încercaseră să-l lege, ceea ce, fireşte, nu reuşiseră.

Ajunseră în curând la locul unde Bill Gazon căzuse din maşină.

Geamantanul se afla încă acolo. Tânărul descăleca şi se apropie.

— Ia să văd eu ce e în geamantan!

Îl sparseră amândoi. Conţinutul consta din rufe, aparţinând, pe cât se părea, unei femei albe.

Bill Gazon luă o batistă şi văzu monograma: T. G.

— Mă Sam, tot ce e în geamantanul ăsta aparţine surorii mele Thea. Suntem pe urma exactă. Automobilul acela duce numai bagajul, iar sora mea e cu siguranţă într-altul. După ea! Poate că o mai ajungem în Mexic. Repede!

— Dar bine, dacă ea a fost aşa de aproape de noi, de ce nu ne-a aşteptat niţeluş?

— Mă nerodule, e doar răpită cu forţa.

— Ei las, că o ajunge Sam!

Bill Gazon scotoci încă odată prin geamantan, în speranţa de a găsi vreun bilet de la sora sa.

Zadarnic! Nu conţinea decât rufe.

Să fi bănuind dânsa ce aproape era frate-său? Sau, în disperarea ei, renunţase la orice speranţă de a-şi revedea vreodată mama? Nu, lui Bill Gazon nu-i venea să creadă aceasta. Doar sora sa era din aceeaşi mlădiţă cu el.

— De s-ar scula toată lumea împotriva mea, tot îmi voi atinge scopul, precât e de adevărat că-mi…

— … zice Sam.

— *All right,* Sam!

Se spălară la un mic izvor, făcându-se iarăşi frumosi, cum spunea Sam, şi-şi continuară drumul, având ca ţel oraşul Mexic.

Pentru Bill Gazon însă, catârii mergeau prea… prea încet.